

7. «Звук вокруг»: меры по борьбе с подделками и пиратством в рамках ЕС // Интеллектуальная собственность. Авторское право и смежные права. – 2005. – № 1. – С. 60–61.
8. Директива ЕС 2004/48/ЕС от 29 апреля 2004 г. об обеспечении защиты прав на интеллектуальную собственность [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://lexdigital.ru/2012/039>.
9. Шелонина О. Формы интеграционных процессов в сфере интеллектуальной собственности / О. Шелонина // Интеллектуальная собственность. Авторское право и смежные права. – 2007. – № 4. – С. 56–60.
10. Материалы относительно деятельности ЕС в сфере защиты интеллектуальной собственности [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.europa.eu/int/comm/internal_market/en/intprop/index.htm.

Аннотация

Еннан Р. Е. Особенности гражданско-правовых способов защиты прав интеллектуальной собственности в Европейском Союзе. – Статья.

В статье проводится анализ защиты прав интеллектуальной собственности в Европейском Союзе с учетом положений Директивы Европейского Союза 2004 г. Исследованы положения Директивы Европейского Союза о процессуальном праве на иск, о доказательственном праве, об обеспечительных мерах, а также о санкциях за нарушения прав интеллектуальной собственности.

Ключевые слова: интеллектуальная собственность, защита прав, ответственность за нарушение прав.

Анотація

Еннан Р. Е. Особливості цивільно-правових способів захисту прав інтелектуальної власності в Європейському Союзі. – Стаття.

У статті проведено аналіз захисту прав інтелектуальної власності в Європейському Союзі з урахуванням положень Директиви Європейського Союзу 2004 р. Досліджено положення Директиви Європейського Союзу щодо процесуального права на позов, про докази, про запобіжні заходи, а також щодо санкції за порушення прав інтелектуальної власності.

Ключові слова: інтелектуальна власність, захист прав, відповідальність за порушення прав.

Summary

Ennan R. E. Features of civil legal methods of protecting intellectual property rights in the European Union. – Article.

The article analyzes the protection of intellectual property rights in the EU with regard to the provisions of the EU Directive 2004 studied the provisions of the EU Directive on procedural right to bring suit on the law of evidence, interim measures and sanctions for violations of intellectual property rights.

Key words: intellectual property rights protection, liability for infringement.

УДК 347.78

О. О. Мацкевич

ПОРІВНЯННЯ ІНТЕРНЕТ-ЗМІ ТА ІНШИХ СУБ'ЄКТІВ, ЩО ДІЮТЬ У СФЕРІ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Інтернет-мережа надає більше можливостей для створення та поширення інформації, сучасні технічні засоби дозволяють оперативніше висвітлювати певні події. Розширюється й коло осіб, які створюють або розповсюджують суспільно значиму інформацію¹.

¹ Наприклад, особи, які займаються так званою громадянською журналістикою – різновид журналістики, що створюється особами, які не мають професійного статусу журналіста, але інформація, яку вони розповсюджують, є суспільно важливою.

Водночас нині досить суперечливим і невирішеним на науковому та практичному рівнях є питання, що саме вважати інтернет-ЗМІ: будь-який сайт мережі чи окремі, визначені сайти. Адже навіть наведене в найпопулярнішій енциклопедії Інтернету визначення не дає остаточного уявлення про те, які саме веб-сайти треба вважати цифровими ЗМІ: «Інтернет-ЗМІ (інтернет-видання) – регулярно оновлюваний інформаційний сайт, який ставить за мету виконувати функцію засобу масової інформації й користується певною популярністю й авторитетом (має свою постійну аудиторію)» [1].

Незважаючи на відсутність цього визначення, існуюча практика й результати наукових досліджень дають можливість сформулювати певні критерії, яким мають відповідати сайти для того, щоб вважатися інтернет-медіа. До таких критеріїв можна віднести періодичність, редагування, достовірність та об'єктивність інформації, ідентифікацію інформації за автором та структуруванням (наповненням), самоідентифікацію та оформлення (наявність зовнішніх ознак, що дозволяють віднести сайт до ЗМІ). Особливість інтернет-видань полягає також у відсутності необхідності створювати редакційну раду та приймати редакційний статут, що є обов'язковим для телерадіокомпаній та друкованих засобів масової інформації². У цій роботі ми розглядатимемо інтернет-видання, які відповідають вищевказаним ознакам.

Крім того, інтернет-ЗМІ дають можливість розмістити одночасно не тільки друкований текст чи зображення (із яких складаються журнали, газети тощо), але й звукозаписи, відео чи анімацію (що використовуються радіо- або телебаченням), тобто використовує засоби донесення інформації, характерні як для друкованого, так і аудіовізуального засобів масової інформації³. Таким чином, здійснюючи свою діяльність, інтернет-ЗМІ одночасно під час розміщення інформації може використати як об'єкти авторського права (статті, фото тощо), так і об'єкти суміжних прав (звукозаписи, програми мовлення тощо).

З урахуванням такої особливості вимагає своєрідного підходу проблема визначення кола нормативно-правових актів, які б могли врегульовувати питання використання об'єктів авторських та суміжних прав у діяльності інтернет-видань. Диференційований підхід до правового регулювання повинен забезпечувати застосування до об'єктів авторського права Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» та відповідних положень спеціального законодавства про авторське право, а щодо об'єктів суміжних прав слід застосовувати Закон України «Про телебачення і радіомовлення» та відповідні положення Закону України «Про авторське право і суміжні права».

Особливість формування інформації, засобів її подачі, донесення інформації до користувачів зумовлює й специфічний суб'єктний склад осіб. Саме тому метою цієї статті є проведення порівняльно-правового аналізу інтернет-ЗМІ та інших суб'єктів, що здійснюють свою діяльність у сфері створення та розповсюдження масової

² Більш детально це питання розглядалося автором у такій статті: Правовий статус Інтернет-ЗМІ // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2011. – № 1. – С. 28–36.

³ Частина 2 ст. 22 Закону України «Про інформацію» визначає, що засоби масової інформації – засоби, призначені для публічного поширення друкованої або аудіовізуальної інформації.

інформації. Для досягнення поставленої мети проаналізуємо норми відповідних законодавчих актів, що регулюють діяльність окремих засобів масової інформації.

Для початку з'ясуємо, хто може створювати (засновувати) інтернет-ЗМІ та вважатися його власником. У Цивільному кодексі України поняття власника розкривається через тріаду його правомочностей. Так, ч. 1 ст. 317 Цивільного кодексу України встановлює, що власникові належать права володіння, користування та розпоряджання своїм майном. Проте визначення цього поняття не наводиться. Відсутнє в законодавстві й таке поняття, як «власник інтернет-ЗМІ».

Власником інтернет-ЗМІ може бути як фізична особа, яка власними зусиллями створює сайт (авторський блог – власне мережне ЗМІ), так і юридична особа. Проте найімовірніше – юридична особа.

Серед юридичних осіб насамперед виокремимо такі:

– телерадіоорганізацію, до якої відповідно до закону відноситься зареєстрована в установленому законодавством порядку юридична особа, яка на підставі виданої Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення ліцензії на мовлення створює або комплектує та/чи пакує телерадіопрограми і/або передачі та розповсюджує їх за допомогою технічних засобів мовлення (ст. 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення»);

– видавництво – спеціалізоване підприємство, основним видом діяльності якого є підготовка й випуск у світ видавничої продукції (ст. 1 Закону України «Про видавничу справу»);

– інформаційне агентство, яке може виступати як засновник (співзасновник) інших засобів масової інформації та є юридичною особою (ст. ст. 1, 6 Закону України «Про інформаційні агентства»)⁴;

– юридичну особу, що функціонує як ЗМІ суто в мережі (мережне ЗМІ). Статус цієї особи не закріплений у законодавстві України.

Розглянемо випадок, коли певна особа матиме відношення до створення й до подальшого використання певного ресурсу, який може бути інтернет-ЗМІ. Спочатку проаналізуємо правовий статус таких суб'єктів, як «організація мовлення» та «мовник».

Закон України «Про авторське право і суміжні права» використовує поняття «організація ефірного мовлення» та «організація кабельного мовлення». До першої відносять телерадіоорганізацію, що здійснює публічне сповіщення радіо- чи телевізійних передач і програм мовлення (як власного виробництва, так і виробництва інших організацій) шляхом передачі в ефір за допомогою радіохвиль. До другої – телерадіоорганізацію, що здійснює публічне сповіщення радіо- чи телевізійних передач і програм мовлення (як власного виробництва, так і виробництва інших організацій) шляхом передачі на віддаль сигналу за допомогою кабелю (ст. 1 Закону України «Про авторське право і суміжні права»). Отже, організація мовлення – це телерадіоорганізація, яка здійснює публічне сповіщення програм і передач, як власного виробництва, так і виробництва інших організацій.

⁴ Інформаційне агентство більш детально розглядати не має сенсу, адже його продукція в будь-якому випадку реалізується через використання одного з видів ЗМІ.

У спеціальному законі мовник (радіо- чи телепередач) визначається як суб'єкт господарювання, який створює (комплектує та/або пакетує) телевізійні чи радіо-опрограми та передачі й розповсюджує їх у відкритому або кодованому вигляді за допомогою технічних засобів шляхом трансляції та ретрансляції для приймання їх споживачами (ст. 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення»).

Із цього постає, що мовником може бути не лише юридична особа, а й фізична особа, яка здійснює господарську діяльність та зареєстрована відповідно до закону як підприємець (відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 55 Господарського кодексу України). Отже, коло осіб, які можуть бути мовниками, є ширшим за тих, що можуть бути організаціями мовлення.

На противагу цьому характер діяльності мовника, відповідно до законодавства, є вужчим за характер діяльності телерадіоорганізації. Так, розповсюдження, яке здійснює мовник, обмежується відкритим або кодованим виглядом за допомогою технічних засобів шляхом трансляції та ретрансляції. А щодо розповсюдження програм і передач телерадіоорганізацій зазначається, що воно здійснюється за допомогою технічних засобів. У Законі України «Про авторське право і суміжні права» стосовно діяльності організацій мовлення йдеться вже про публічне сповіщення – передачу за згодою суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав в ефір чи передачу на віддаль творів, виконань, будь-яких звуків і (або) зображень, їх записів у фонограмах і відеограмах, програм організацій мовлення тощо, коли зазначена передача може бути сприйнята необмеженою кількістю осіб у різних місцях, віддаленість яких від місця передачі є такою, що без зазначеної передачі зображення чи звуки не можуть бути сприйняті.

Проте ми погоджуємося з думкою, що сповіщення становить собою одну з форм розповсюдження об'єктів авторського права або суміжних прав із використанням технічних, переважно телекомунікаційних, засобів [2, с. 245]. Тобто, незважаючи на певні розбіжності у визначеннях, всі три розглянуті вище особи займаються розповсюдженням програм і передач. Крім того, спільним є те, що організація мовлення й мовник у своїй діяльності мають справу з програмами та передачами, які вони можуть створювати самостійно, чи використовувати програми та передачі інших суб'єктів.

Отже, проаналізувавши зазначені вище терміни, доходимо висновку, що для позначення одного й того ж суб'єкта діяльності законодавець використовує два різні терміни, що знижує якість законодавства, а отже, відповідна термінологія потребує уніфікації та вдосконалення. Для цього законодавцю слід вибрати один із наявних термінів та внести зміни у відповідні нормативні акти або запропонувати новий.

Звернімо увагу й на те, що, порівнявши інтернет-ЗМІ до організацій мовлення, їм належатимуть лише ті майнові суміжні права, які закріплені в Законі України «Про авторське право і суміжні права» (ч. 1 ст. 41): виключне право на використання своїх програм будь-яким способом і виключне право дозволяти чи забороняти іншим особам: а) публічне сповіщення своїх програм шляхом трансляції й ретрансляції; б) фіксацію своїх програм на матеріальному носії та їх відтворення; в) публічне виконання й публічну демонстрацію своїх програм у місцях із платним входом.

У випадку ж, коли необхідно отримати право на трансляцію або ретрансляцію програм і передач інших організацій, можна укласти договори з такими організаціями. Укладення таких договорів цілком входить до компетенції такого суб'єкта, як *власник телерадіоорганізації*. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення», власник телерадіоорганізації – фізична або юридична особа, яка набула права власності на телерадіоорганізацію або на частку її статутного капіталу шляхом заснування чи в інший передбачений законодавством спосіб. Власник телерадіоорганізації не має права втручатися у творчу діяльність телерадіоорганізації в інший спосіб, ніж через внесення змін до редакційного статуту телерадіоорганізації (ч. 3 ст. 57 зазначеного закону), який у свою чергу містить вимоги до створення та поширення інформації (ч. 1 ст. 57 Закону України «Про телебачення і радіомовлення»).

Отже, як постає з визначення, власник не може виконувати жодних творчих функцій або втручатися до процесу створення інформаційного продукту конкретного ЗМІ. Він не отримуватиме прав на такий продукт, адже права на цей продукт належатимуть телерадіоорганізації. Таким чином, власник інтернет-ЗМІ не може вважатися ідентичним власникові телерадіоорганізації.

Водночас власник телерадіоорганізації має спільні риси із засновником друкованого засобу масової інформації, тому що відповідно до ст. 21 Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» підготовку та випуск у світ друкованого засобу масової інформації за дорученням засновника (співзасновників) здійснює редакція або інша установа, що виконує її функції (наявність редакційної ради є обов'язковою умовою діяльності телерадіоорганізації, на відміну від інтернет-ЗМІ). Крім того, засновником видання також може бути як фізична, так і юридична особа.

Отже, власник телерадіоорганізації та засновник друкованого засобу масової інформації мають спільні риси, але поняття власника інтернет-ЗМІ не тотожне поняттям «власник телерадіоорганізації» або «засновник друкованого засобу масової інформації», оскільки вони засновують власні засоби масової інформації, які за своїм характером не є тотожними з інтернет-ЗМІ. Проте телерадіоорганізація або друкований засіб масової інформації можуть заснувати (створити) власне мережне ЗМІ та вважатимуться його власниками.

Водночас законодавцем закріплено правовий статус ще однієї особи, яка здійснює підготовку й випуск видання. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про видавничу справу» такою особою є *видавець*. У цій статті видавця визначено як фізичну чи юридичну особу, яка здійснює підготовку й випуск видання.

Відповідно до ст. 20 вказаного закону права та обов'язки видавця у відносинах з автором (співавторами) твору в галузі науки, літератури й мистецтва, їхніми спадкоємцями чи з особою, якій автори чи їхні спадкоємці передали авторські майнові права, чи з особами, яким належать права на інші об'єкти права інтелектуальної власності, визначаються законодавством України з питань інтелектуальної власності.

З урахуванням специфіки видавничої діяльності видавець має право, зокрема:
– видавати як обнародовані, так і необнародовані твори науки, літератури й мистецтва незалежно від їхнього призначення, жанру, обсягу, а також способу від-

творення, виражені в письмовій чи будь-якій іншій формі, набувати невиключних або виключних майнових прав на них;

– приймати від юридичних і фізичних осіб замовлення на підготовку й випуск у світ видань, надавати їм редакційно-видавничі та інші послуги відповідно до профілю своєї діяльності.

Стаття 28 Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» передбачає, що видавцем друкованого засобу масової інформації може бути суб'єкт підприємницької діяльності, який здійснює функції матеріально-технічного забезпечення видання друкованого засобу масової інформації, на підставі пред'явлення засновником (співзасновниками) свідоцтва про його державну реєстрацію й укладеного між ними договору, саме через функції матеріально-технічного забезпечення видавець друкованого ЗМІ не набуває авторських та суміжних прав. Відповідальність за порушення авторських та суміжних прав нестимуть засновник та редакція журналу.

Таким чином, законодавець по-різному визначив правовий статус видавця: у широкому розумінні – у Законі України «Про видавничу справу», у вузькому – у Законі України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні». Однак ефективність законодавства залежить насамперед від термінологічної узгодженості та універсальності понять, що використовуються. Якщо порівняти поняття «видавець» в широкому розумінні з поняттям «засновник друкованого засобу масової інформації», то можна дійти висновку, що засновник (власник) друкованого засобу масової інформації, визначений у Законі України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», більше відповідає поняттю видавця із Закону України «Про видавничу справу».

Характер діяльності видавця в інтернет-ЗМІ дещо відрізняється від видавця в розумінні вказаного закону про друковані засоби масової інформації: видавцю інтернет-ЗМІ не потрібно кожного разу слідкувати за якістю друку, правильністю макетування тощо.

Правовий статус видавця закріплено також у ст. 19 «Авторське право на збірники та інші складені твори» Закону України «Про авторське право і суміжні права». У ч. 2 зазначеної статті сказано, що видавцям енциклопедій, енциклопедичних словників, періодичних збірників, збірників наукових праць, газет, журналів та інших періодичних видань належать виключні права на використання таких видань у цілому. Видавець має право за будь-якого використання таких видань зазначати в них своє ім'я або вимагати такого зазначення.

Відповідно до ч. 1 ст. 19 Закону України «Про авторське право і суміжні права» авторові збірника та інших складених творів⁵ (упорядникові) належить авторське право на здійснення ним підбору й розташування творів та (або) інших даних, що є результатом творчої праці (упорядкування). Упорядник збірника користується авторським правом за умови дотримання ним прав авторів кожного з творів, включених до складеного твору. Автори творів, включених до складеного твору, мають

⁵ Деякі дослідники відносять сайт до складених творів через те, що він складається з низки творів, які можна використати окремо один від одного.

право використовувати свої твори незалежно від складеного твору, якщо інше не передбачено авторським договором з упорядником збірника.

Проте спірним є питання щодо того, чи можна при цьому видавця вважати упорядником. Для відповіді на це запитання проаналізуємо характерні риси діяльності упорядника (укладача).

О.О. Штефан зазначає, що результат праці упорядників збірників полягає в тому, що вони організують, обробляють, систематизують, оновлюють укладені твори [2, с. 154]. Творчий характер діяльності укладача найменш очевидний, оскільки майже завжди будь-який добір і будь-яке розміщення матеріалів можуть вважатися творчими через неможливість довести зворотне. Тому в більшості випадків необхідно визнати творчий характер діяльності автора укладеного твору [3, с. 135].

На тому, що видавець періодичних видань не є автором-упорядником, наголошує В.А. Хохлов: «Він не має авторського права на добір або розташування матеріалів, якими володіє відповідний упорядник (п. 2 ст. 1260 Цивільний кодекс Російської Федерації). У нього немає тих прав, які залишаються в автора. Тому правомірним є твердження, що улюблена формула багатьох газет та журналів «передрук допускається лише з дозволу редакції» немає законних підстав. Очевидно, у цьому випадку йдеться про використання окремих статей, оскільки, наприклад, передрук, що становить копіювання елементів власне газети (журналу), дійсно вимагає згоди редакції» [4, с. 100]. В.Є. Козирев та К.Б. Леонтьєв додають, що ті положення, які відносяться до періодичних видань, не є повністю зрозумілими. З одного боку, на створення періодичних видань не поширюються положення щодо службових творів. Автори творів, що включені до періодичного видання, зберігають права на використання власних творів незалежно від видання в цілому. З іншого боку, у законі передбачені окремі положення, що відносяться до прав видавців періодичних видань, за якими визнається особливе, самостійне, виключне право на використання таких видань, а також право вимагати вказівки власного найменування за будь-якого використання таких видань [5, с. 120].

Водночас до обов'язків видавця не належить добір інформації. Крім того, відомо, що на сайтах мережних ЗМІ з дотриманням усіх прав власника інформації часто публікують новини, які є власністю інших суб'єктів інформаційних відносин. Відповідна особа в певному інтернет-ЗМІ займається добором таких повідомлень, проте не створює їх сама. Така діяльність подібна до упорядкування, а сама особа має статус, подібний до укладача.

Наповнювати інтернет-видання матеріалами можуть автор(и) або головний редактор та/або редактори рубрик. Головний редактор, відповідно до функціональних обов'язків, є особою, якій власник інтернет-ЗМІ доручив керування процесом наповнення ресурсу.

Також сайт може наповнюватися шляхом використання технічних можливостей спеціальних програм (наприклад, технології RSS, яка робить можливим перегляд новин будь-яких інтернет-ЗМІ в повному обсязі або за бажанням тільки їхню частину, посилання на статтю або інші дані). Проте в цьому випадку про жодні авторські або суміжні права йтися не може.

Таким чином, у засобах масової інформації можуть бути окремі особи, до функціональних обов'язків яких входить упорядкування. Саме тому правовий статус

видавця та упорядника (укладача) є різним. На нашу думку, упорядник вважатиметься власником ЗМІ лише за умови, якщо він є одноосібним автором сайту, тобто здійснює водночас як творчі, так і адміністративно-організаційні функції.

Отже, аналіз законодавчих актів та спеціальної літератури дає підстави сформулювати певні пропозиції щодо вдосконалення національного законодавства. На нашу думку, вбачається за необхідне розробка та прийняття спеціального закону, у якому потрібно закріпити правовий статус інтернет-ЗМІ та його власника. Необхідно також передбачити в законах, що регулюють діяльність засобів масової інформації, положення про те, що відповідні засоби масової інформації можуть розповсюджувати власний інформаційний продукт за допомогою мережних ЗМІ, а також виступати засновниками таких ЗМІ. Потребують перегляду та докладнішого викладу положення Закону України «Про авторське право і суміжні права» щодо регулювання діяльності видавців та упорядників.

Література

1. Інтернет-ЗМІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org>.
2. Право інтелектуальної власності. Академічний курс : [підруч. для студ. вищих навч. закладів] / [О. П. Орлюк, Г. О. Андрощук, О. Б. Бутнік-Сіверський та ін.]; за ред. О. П. Орлюк, О. Д. Святоцького. – К. : Видавничий дім «Ін Юре», 2007. – 696 с.
3. Право інтелектуальної власності. Науково-практичний коментар до Цивільного кодексу України / за заг. ред. М. В. Паладія, Н. М. Мироненко, В. О. Жарова. – К. : Парламентське вид-во, 2006. – 432 с.
4. Хохлов В. А. Авторское право: законодательство, теория, практика / В. А. Хохлов. – М. : Городец, 2008. – 288 с.
5. Козырев В. Е. Авторское право. Вводный курс : [учеб. пособие] / В. Е. Козырев, К. Б. Леонтьев. – М. : Университетская книга, 2007. – 256 с.

Анотація

Мацкевич О. О. Порівняння інтернет-ЗМІ та інших суб'єктів, що діють у сфері масової інформації. – Стаття.

Автором проведено аналіз інтернет-ЗМІ та інших суб'єктів, що здійснюють діяльність у сфері масової інформації: організацій мовлення, телерадіоорганізації, видавця, мовника. Придільено також увагу питанню щодо того, чи можна при цьому видавця вважати упорядником.

Ключові слова: інтернет-ЗМІ, телерадіоорганізація, мовник, видавець, упорядник, власник ЗМІ, масова інформація.

Аннотация

Мацкевич О. О. Сравнение интернет-СМИ и других субъектов, действующих в сфере массовой информации. – Статья.

Проведен анализ интернет-СМИ и других субъектов, осуществляющих деятельность в сфере массовой информации: вещательных организаций, телерадиоорганизации, издателя, вещателя. Уделено также внимание вопросу о том, можно ли при этом издателя считать составителем.

Ключевые слова: интернет-СМИ, телерадиоорганизация, вещатель, издатель, составитель, собственник СМИ, массовая информация.

Summary

Matskevych O. O. Comparison of Internet media and other subjects operating in the sphere of mass media. – Article.

The author provides the analysis of online media and other subjects operating in the sphere of mass media: broadcasting organizations, broadcasters, publishers. Attention is paid also to the question whether it is possible to consider a publisher as a compiler.

Key words: Internet media, broadcaster, publisher, compiler, media owner, mass media.